

- Прости ме, царство ти - се обади прахтор Диман - ала понякога пропуснатото време се изкупува много скъпо. За един миг колебание - години тежки вериги. Тия люде от Тракия и Долна земя, които падат сега от едно робство в друго, ще ни простят ли, че ги изоставяме на произвола и се грижим само за нашето спокойствие и благополучие....

Думите бяха дръзки.

Всички побледняха и се спогледаха.

Иоан Асен наведе чело, остана дълго замислен. После полeka се дигна от мястото си, изгледа ги всичките. Гласът му бе твърд и непоколебим.

- Ще дойде отредения от Бога час, когато ще се погрижим и за това. Днес е рано дори да се мисли за бран и размирня. Нека дебнем внимателно какво става около нас, защото враговете ни не са нито един, нито два. Ако тръгнем с Комнен ^и против латините, срещу нас ще излязат венгрите и Ватаци. Ако се обявим против Комнен и сърбите, само ще засилим положението на латините, които в замяна на това не могат нищо да ни дадат. Не бързайте, не бързайте... Нека търпението бъде най-силното ни оръжие. Не сме готови още за съдбовния ден.

Мнозина дигнаха нетърпеливо рамене, едни останаха замислени, други продължаваха да шушат и да роптаят, някои отправиха недоволен взор към влизания гост - францисканският монах Сабатино Лонго, който от две недели вече бе гост на царя и отнемаше всичкото му внимание с горещатата си и вдъхновена проповед. Защото папа Хонорий Трети ^{III} бе назначил нарочен нунций, който да води борбата против еретиците. И нунций Аконциус бе изпратил на първо място доминикански, францискански монаси в Босна, Сърбия и България.

Прекалената свобода, която Иоан Асен допускаше в пределите на държавата си, не се гледаше с много добро око от някои велики и